

IN MEMORIAM

ЗОРАН М. БЛАГОЈЕВИЋ
академски сликар
1947–2007.

Сваки човек оставља трагове свог постојања, материјалне и духовне, неке мање и неке веће. Уколико његово духовно бива тако јако, велико и разноврсно, тим је теже схватити да такве особе више нема, а још теже и писати о њој. Зоран је управо био једна од таквих личности, и као да његова сенка стоји негде иза мене и на свој цинични и бескрајно духовити начин покушава да ми каже да се неке ствари ипак не могу испричати тако лако и једноставно, да један живот не можеш сместити на лист папира и у неколико реченица. Упркос неком његовом гласу у мојој глави покушаћу да га прикажем онаквим каквог смо га ми познавали исувише кратко, али довољно дуго да га никад не заборавимо.

Рођен је у Јагодини 1947. године, основну школу завршио је у Београду, Графичку школу у Загребу и Ликовну академију, одсек сликарства у класи проф. Милоша Бајића 1974. године у Београду. Излагао је на десет самосталних изложби у земљи и иностранству (Београду, Загребу, Сарајеву, Есену и другим градовима), као и на више колективних изложби као слободни уметник. Подједнако вешто стварао је кичицом, графичком иглом и оловком. На његовим сликама превладавају чудна бића из мочваре у тамним тоналитетима која су била тако опречна његовој бескрајној духовитости и животности, али како то закони сликарства налажу, само сликар заиста може тумачити своје инспирације и своја дела, остало су само покушаји да се схвати чудесан свет њихових мисли. Оно што са сигурношћу могу тврдити, био је ретко

талентован цртач и заиста је штета што је ову технику користио углавном да би прекинуо време између неких обавеза или дружења.

Како мецене на овим просторима никада нису постојале у правом облику, а сликари су људи као и сви остали, морало се зарадити за свакодневни живот. Зоран је то радио дизајнирајући књиге, часописе, проспекте и други графички материјал. „Приправник је постао”, како је сам у шали говорио тек 2002. године, кад се запослио у Етнографском музеју у Београду као ликовни реализатор изложби. Овом посве новом и специфичном послу приступио је с много пажње и преданости. Свако обликовање било је темељно и студиозно, настајало је у сарадњи с аутором изложбе и плод је дуготрајних разговора и промишљања. У све је било неопходно урачунати углавном перманентну несташицу новца, помагала, али и нашу „кустоску мушичавост” да ипак мора бити како ми то желимо. Знао је ненаметљиво да сугерише праве ствари а да смо при свему томе мислили да смо то ми тако желели. У релативно кратком временском периоду дао је решења за више од десетина изложби које су се бавиле најразноврснијим темама и као експонат садржале различите материјале, фотографије, документа и тродимензионалне предмете. Потписник је ликовног идентитета следећих изложби реализованих у изложбеном простору Музеја: 2002. године - „Србија, живот и обичаји”; Благодин – истраживања 1989 -1999.; „Здраво сванули”; 2003. године - „Медији и рат”, „Народна култура Срба” (реализована у Националном музеју млинова у Немачкој; Изложба фотографија Јарослава Балвина; „Невестински накит код Срба у XIX веку и првој половини XX века”; 2004. години „Српске бошче Косовског Поморавља”; „Светлост – дух и тело”; „Мртва природа – ризница ван времена” (на којој је изложио два цртежа инспирисана музејским предметима), 2005. године – „Маске и ритуали у Србији”; „Колекција јесен/зима 1867. Српска колекција из Руског етнографског музеја у Санкт Петербургу; 2005/2006. година – „Пут дувана у Србији” (урадио је тотал дизајн изложбе – обликовање ликовног и графичког идентитета); „А шта је испод?”; „Чија је ово капа?”. Већ нарушеног здравља, готово у болничком кревету радио је решење изложби „Врата – капија два света” и изложбе која је била реализована десетак дана пре његове смрти „Шта ми би?”. На моју велику жалост, управо последња изложба није била у потпуности реализована како је он то желео, остале су само његове идеје и недовршени цртежи.

Била сам међу привилегованима која је радила с њим. И чини ми се као да је још јуче тако упорно сакупљао опушке од цигарета „Дрина” без филтера како би могао да употпуни причу о прибору за пушење и узгоју дувана у Србији. С правом сматрам да је подједнако заслужан као и ауторке изложбе што је изложба добила награду Музејског друштва Србије „Михајло Валтровић” за најбољу изложбу у 2006. години. Једноставно, прочишћено и јасно ликовно и графичко решење изложбе подједнако је одушевљавало публику и критику.

Прича о Зорану никада не би била потпуна да не додирнемо и оно друго, свакодневно и обично. Био је човек изузетног образовања, бритке памети, врцавог духа, невероватне енергије и специфичног дара за хумор. Обавезно јутарње окупљање уз кафу са њим је било најлепши почетак дана. Уживао је да свакоме понешто добаци у пролазу кроз ходник, да прокоментарише наша расположења и изглед, да нас орасположи и саслуша. Волели су га сви који су га познавали, а он им је узвраћао на њему својствен начин. Зоки је како би се речником сленга рекло једноставно био „институција”, губитници су они који нису желели да га схвате, а таквих увек има.

И поново ми шапуће негде иза леђа да не будем луда, да је патетика „за будале”, позива ме да проведемо још који сат у оближњој кафани крај које ће проћи пола града, где може да се дружи, да ради оно што је најбоље и највише волео.

Бескрајно му хвала што је дозволио да бар на кратко будем његов пријатељ.

Весна Душкових